

O DOSPĚŠLOSTI

Pondělí, 01 března 2010

Je to vášnivě zajímavé. V každém věku si člověk myslí, že ve věku mu rozumí a teprve s odstupem času, když zestárne, tak teprve zjistí, jak se předtím mýlil. Zastává to u každého v útlém věku. Malá holčička si myslí, že maminka v každém případě nemůže být poznat, že si tajně vypůjčila její drahou rtěnku, aby zkusila, jaké to vlastně je - být nalíčená

Co na tom, že rtěnka zůstala nalomená, ohmataná, opatlaná... "Se to trochu oku otáče a maminka to přece nepozná". Takových příkladů by se daly najít úřadů stovky.

Moje vlastní dospívání bych rozdělila do takových tří mezníků. Ten první se odehrál v období jedenácti letec procitla z jednoho svého asi tři let trvajícího bludu. Coby malému děcku se mi zdál ošklivý sen, ve kterém vystupoval hrozný zlý kocour. Celé své následující dětství jsem se pak bála chodit doma na záchod. Měli jsme tam totiž okýnko do světlíku a za ním - věšete nebo ne - nakukoval ten zlý kocour a díval na mě... Celé ty roky. Díval a čekal mi udělat něco ošklivého. Pak přišel den D a já jen nevědomky kulila oči - žádný kocour! Jen odraz splachovací nádrží ve skle okýnka do světlíku! V tento okamžik nastal první významný mezník v mém postupném dospívání nejen se koukat a myslet si, že vím, co vidím, ale také přemýšlet o tom, zda skutečně vidím to, co si myslím, že vidím... Další takový mezník nastal v době těsně po středních studiích. Opět mu předcházeli dva let starý - bylo mi patnáct pryč a jezdila jsem do školy koly a ze školy koly metrem. Přibíhám k metru, ale už zavazadla a ujelo mi. A jeden neznámý, ale sympatický mladík ve vagoně položil dlaň na sklo dveří... Bylo mi to úplně jasné vždy to takhle bývá i ve filmech - spatřil mě a byla to osudová láska na první pohled, dotknout se mě už nemohl, ale aspoň tou přitisknutou dlaní jakoby se snažil... Úplně to vidím - romantický svět, tklivá hudba a jeho srdce zahořívá láskou... Tenkrát mě vůbec jiná alternativa nenapadla. Toho mladíka jsem však nikdy nespátala. Po skončení školy z něho nic - den D číslo 2 - procitnutí. Ten mladík mě vůbec nespátal. Žádná láska na první pohled. Žádný romantický dotek na sklo, žádné zahořívání srdce.. tu dlaň na ty dveře přitlačil prostě proto se nesvalil, když se rozjelo metro. A tak mi došlo, že život není podle scénářů přehlouplých filmů - těmi. Poslední (zatím) mezník nastal mnohem později, už jsem byla maminka, doma malou holčičku, rozpadlé manželství, každé patřičně zamotaný. Tenhle mezník považuji za nejdelší a za nejopravdivější a sice - přemýšlím tak o své neradostné situaci a najednou - najednou mi došlo. Těba to spousta ostatních ví zcela samozřejmě a jen já jsem byla tak hloupá, že mi to tolik dlouho trvalo, ale - přišla jsem na to. Opět blesk z čistého nebe, prozření... v životě je vždy něco za něco. Nemyslím materiálně, nemyslím výherní obchod s někým dalším; člověk něco získá, musí také něco dát, něco obětovat nebo ztratit. Nevím, zda jsem vždy měla správně a získávat posouvala k lepšímu, ale o jedné věci jsem stoprocentně jistá, že byla ta nejlepší, kterou jsem kdy mohla udělat ztráta svobody, volnosti a pohodlí - výměnou za moji holčičku. Tenhle poslední mezník je už docela zastaralý, jako bych ustrnula ve vývoji, čekám každým dnem, že musí přijít další. Nebo stačí? A jsem už doopravdy, docela dospělá? nad životem se zamyslela ÁJA